

Arrest

nr. 249 227 van 17 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 17 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEWALLE *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 10 juli 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 31 juli 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 17 oktober 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster op 26 februari 2020 gehoord.

1.3. Op 26 maart 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 april 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te hebben. Uw vader woont in de Verenigde Staten. U woonde bij uw moeder en zus in Valle del Sol in de stad Apopa, gelegen in de staat San Salvador en u ging daar naar het middelbaar. Op een dag in mei 2018 toen u te voet onderweg was naar uw school, riep een bendelid van Barrio 18, genaamd H(...), u verschillende vulgaire woorden toe. U probeerde hem te negeren en sneller te wandelen. Hij volgde u een stukje maar aangezien er vlak bij uw school altijd een politiewagen staat, is hij u niet verder gevolgd. Telkens wanneer het H(...)’s beurt was om de buurt in het oog te houden, viel hij u lastig aangezien u voorbij zijn post moest wandelen. De keren dat hij u lastig viel en achtervolgde gebeurden op zeer frequente basis en werden steeds meer bedreigend. Telkens opnieuw negeerde u hem. Op een dag vroeg hij uw telefoonnummer aan uw minderjarige broer M(...). M(...) weigerde waarop H(...) lastig werd maar uiteindelijk niets verder ondernam.

Op een dag, rond 20 juni 2018, pakte H(...) uw arm vast en zei hij tegen u dat u met hem moest meegaan. U weigerde en aangezien hij niet veel weerstand bood, wist u zich te bevrijden om zo naar uw oom en tante, via uw broer zijn kant, te gaan die twee straatjes verder woonden. U wilde niet wachten tot het moment dat er effectief iets ergs zou gebeuren en daarom besliste u te verhuizen naar uw oom en tante, via uw moeders kant.

Drie dagen later, op 23 juni 2018, verhuisde u naar uw oom en tante die in Chintuc I, eveneens in de stad Apopa, woonden. U bleef in tussentijd naar dezelfde school gaan. U bent H(...) nooit meer tegengekomen sinds uw verhuis.

In augustus 2018 is uw oom op een bus vlakbij jullie huis verwond geraakt en later in een gezondheidscentrum gestorven. Eerst dachten jullie dat zijn dood een ongeluk was, maar uit de autopsie bleek dat hij slagen had ontvangen en dat hij geduwd was. Uw tante en u hebben geen klacht ingediend bij de politie uit angst dat er informanten onder de politieagenten zaten en dat dat jullie nog meer schade zou kunnen berokkenen. U vermoedt dat de daders leden van de bende 18 zijn, aangezien de moord op hun territorium plaatsvond.

U werkte uw middelbaar af en nadat de directeur van uw school u had aanbevolen, omwille van de goede studieresultaten die u altijd had behaald, begon u in december 2018 te werken in een privéziekenhuis genaamd P(...).

Op 14 mei 2019 in de avond, stond er een gemaskerde gewapende man voor de deur van u en uw tante. Hij zei dat jullie 24 uur de tijd hadden om te verdwijnen uit jullie huis. Hij zei dat indien jullie niet zouden gehoorzamen hij uw tante een volgende keer zou doden. Hij zei dat jullie weg moesten aangezien uw tante werkte in een school waar een rivaliserende bende opereerde. Vooraleer hij vertrok loste hij nog enkele schoten. De volgende ochtend pakten jullie jullie spullen en vertrokken jullie naar uw grootmoeder die in Don Bosco, in de stad San Salvador, woonde. Uw tante gaf haar werk op de school onmiddellijk op en begon te werken als handelaar op de markt.

Aangezien uw grootvader, de man van uw grootmoeder, eerder dat jaar was overleden en uw grootmoeder niet alleen wilde zijn, had zij haar huis verkocht met het oog op een verhuis naar uw moeder in Valle del Sol. Dit plan was ontstaan vooraleer jullie probleem met de gewapende man had plaatsgevonden. U woonde twee maanden bij uw grootmoeder zonder dat u problemen kende, maar toen het moment was aangebroken om te verhuizen naar Valle del Sol kon u niet meegaan met uw grootmoeder en tante aangezien u daar problemen kende met H(...).

Op 9 juli 2019 vertrok u met het vliegtuig uit El Salvador en op 10 juli 2019 kwam u aan in België. Op 31 juli 2019 diende u uw verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legde u uw paspoort en identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit een jonge vrouw te zijn louter op zich onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in El Salvador in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Volgens uw verklaringen blijkt dat H.(...), een bendelid van Barrio 18 en de broer van de plaatselijke leider, zijn zinnen op u had gesteld en u vanaf mei 2018 gedurende ongeveer een maand op frequente basis stalkte. Op een dag, rond 20 juni 2018, probeerde H.(...) u tegen uw wil en onder dwang ergens mee naartoe te nemen maar u wist te ontsnappen (CGVS, p. 11 en 13). U ontvluchtte uw wijk uit angst voor H.(...). U vreest misbruikt en vermoord te zullen worden bij terugkeer (CGVS, p. 18).

Als eerste is het belangrijk op te merken dat uit onze informatie over bende gerelateerd geweld tegen vrouwen in El Salvador blijkt dat jonge vrouwen en meisjes systematisch gevisieerd worden voor seksueel misbruik en uitbuiting en gedwongen seksslavin worden. Zij en hun families kunnen dit ontvluchten maar hun familie laten meisjes vanaf een bepaalde leeftijd ook reeds proactief verhuizen. Wanneer een meisje de vraag van het bendelid weigert is haar leven in gevaar. De grootte van het risico hangt af van de senioriteit van het bendelid. Als het een leider betreft moet ze akkoord gaan, anders wordt ze meestal binnen enkele uren vermoord, en moet haar familie vluchten.

Uw verklaringen over uw problemen kunnen er niet van overtuigen dat u gevisieerd zou worden door de broer van de bendeleider van de wijk waardoor u uw wijk en vervolgens uw land zou zijn moeten ontvluchten.

Zo zijn uw verklaringen omtrent de wijze waarop u bent ontsnapt toen H.(...) u onder dwang ergens mee naartoe wilde nemen, weinig overtuigend. Zo verklaart u over dit incident dat u weerstand bood, zei dat u niet wilde en hem negeerde. U voegt nog toe dat uw oom en tante daar waren en dat u zich zo heeft kunnen bevrijden. Dit zijn maar vage verklaringen over uw ontsnapping. Zeker gezien na doorvragen blijkt dat uw oom en tante twee tot drie straten verder waren (CGVS, p. 13). U wordt gevraagd hoe u dan bent kunnen ontsnappen van H.(...) maar u geeft geen bijkomende informatie. U zegt louter: "dat was gewoon op het moment dat hij mij uitmaakte en op het moment dat ik mij probeerde los te maken omdat die pasajes niet ver van mekaar liggen, dat is allemaal heel dicht bij mekaar" (CGVS, p. 14). U

wordt vervolgens gevraagd hoe u zich wist los te maken, waarop u louter zegt dat hij u bij uw arm vastpakte, dat u weerstand bood en zich vervolgens losmaakte. U voegt hier vreemd genoeg aan toe dat hij misschien niet meer weerstand bood omdat hij bang was voor een schandaal en dat iemand de politie zou kunnen bellen (CGVS, p. 14). Gezien bovenvermelde informatie kunnen deze verklaringen er geenszins van overtuigen dat de broer van de benedeider van Barrio 18 in uw wijk zijn zinnen op u zou hebben gezet waardoor u genoodzaakt zou zijn om uw wijk en vervolgens uw land te ontvluchten uit vrees voor uw leven.

U verklaart verder dat H.(...) ook eens uw telefoonnummer heeft gevraagd aan uw jongere broer – die toen dertien jaar oud was – maar dat deze dit weigerde (CGVS, p. 12). Ook hierover zijn uw verklaringen weinig overtuigend.

Gevraagd hoe H.(...) reageerde wanneer uw broer weigerde om uw nummer te geven zegt u dat H.(...) lastig werd maar “godzijdank” niets gedaan heeft (CGVS, p. 12). Ook deze verklaringen kunnen er niet van overtuigen dat u geviseerd werd door de broer van de benedeider in de wijk.

Het is verder opmerkelijk dat H.(...) u noch uw familie nog benaderd heeft nadat hij u onder dwang trachtte mee te nemen. Zo verklaart u dat hij u nooit meer thuis is komen opzoeken, hoewel u van 20 juni – de dag van het incident – tot 23 juni thuis was (CGVS, p. 13 en 14). Ook na uw verhuis naar uw tante bent u H.(...) nooit meer tegengekomen (CGVS, p. 15). Dat u H.(...) sinds uw verhuis nooit meer heeft gezien is opmerkelijk, aangezien steeds naar de zelfde school bleef gaan en uw school zich op twee minuten bevond van de bushalte waar u moest afstappen en dit in de buurt was van waar H.(...) opereerde en u zelf aanhaalt dat u steeds het risico liep hem tegen te komen (CGVS, p. 15). Uw verklaring hieromtrent dat hij zich niet tot bij de bushalte kon verplaatsen omdat daar vlakbij een politiepost was en hij zich altijd probeerde te verstoppen voor de politie is echter weinig aannemelijk. U zegt dat H.(...) vermoedelijk een criminele voorgeschiedenis heeft en zich daarom verstopt voor de politie (CGVS p. 15). Deze loutere verklaring voor het feit dat hij u nooit meer benaderde is maar weinig overtuigend.

Eveneens wat betreft H.(...)'s houding tegenover uw familie, doen uw verklaringen verdere twijfels rijzen. Wanneer u wordt gevraagd of H.(...) op een ander moment uw familie over u heeft aangesproken, antwoordt u vaag en ontwijkend op de vraag. U zegt dat uw zus minderjarig is en tot op een bepaalde hoogte hetzelfde risico loopt als u zelf. U voegt toe dat ze haar nog niet onder dwang hebben gezet en dat het enkel verbaal bleef (CGVS p. 12). Wanneer u gevraagd wordt dit te verduidelijken zegt u dat ze haar enkel flirtende en vulgaire woorden toeroepen (CGVS, p. 13). Gevraagd door wie ze werd lastiggevalen kan u louter zeggen dat het H.(...) niet was en dat u de bijnamen van de ouders niet kent (CGVS, p. 18). Ook uw moeder zou geen concrete problemen met H.(...) hebben gekend sinds uw vertrek (CGVS, p. 18). Wanneer u wordt gevraagd waarom H.(...) u nooit meer is komen opzoeken thuis sinds uw verhuis, verklaart u dat u dat niet weet. U zegt dat hij dat inderdaad had kunnen doen, maar dat hij het godzijdank niet heeft gedaan (CGVS p. 18). Uw verklaringen in dit opzicht zijn vaag en niet overtuigend.

Noch uw moeder, broer of zus, hetzij tijdens uw verblijf in Valle del Sol hetzij sinds uw verhuis, hebben ooit nog last of problemen ondervonden met H.(...) of met benedeleden in het algemeen. Verder is hij u nooit komen opzoeken thuis, noch heeft hij nog op enig ander moment één van uw familieleden aangesproken over u. (CGVS p. 18) Wanneer u wordt gevraagd naar een verklaring hoe het komt dat u bent kunnen ontkomen en uw familie hiervoor niet is gestraft geweest, zegt u dat u gelooft dat God u heeft geholpen en de controle overnam waardoor u de kans heeft gekregen om te vluchten (CGVS p. 19). Deze verklaring is niet overtuigend.

Door de feiten die u aanhaalt over het gedrag van H.(...), hierboven beschreven, en gelet op de informatie die het Commissariaat heeft over het gedrag van benedeleden in El Salvador, worden uw verklaringen niet geloofwaardig geacht.

Voorts is uw persoonlijke gedrag ten opzichte van uw problematische situatie eveneens opmerkelijk. Zo zegt u dat u door uw schoolgang telkens opnieuw het risico liep dat H.(...) u zou zien. Toch zegt u dat u niet van school bent veranderd aangezien u in dat geval uw jaar zou verliezen. Het lijkt echter redelijk te stellen dat u, in een situatie waar u seksueel misbruik of uw leven vreesde, ervoor zou opteren om van school te veranderen. Dit kan bovendien redelijkerwijs alleen maar meer worden verwacht aangezien u reeds was verhuisd met het doel ver verwijderd te zijn van H.(...) en zo een oplossing te vinden voor uw problemen met hem (CGVS p. 15). Het feit dat u na uw verhuis naar uw oom en tante nog steeds naar

dezelfde middelbare school bent blijven gaan, die gelegen was in de buurt waar H.(...) u lastig viel, wijst op een gebrek aan vrees of een reëel risico op ernstig lijden vanwege uw kant.

Vervolgens heeft u niet aannemelijk kunnen maken waarom u niet in Don Bosco kon blijven. U zegt dat uw grootmoeder haar huis reeds had verkocht en naar Valle del Sol moest verhuizen aangezien ze na de dood van haar man niet alleen in Don Bosco kon blijven wonen (CGVS p. 10). Deze verklaring gaat echter in tegen de feitelijke omstandigheden op dat moment: Zowel u als uw tante woonden in Don Bosco bij uw grootmoeder. Zij was dus niet alleen. Toen u werd gevraagd waarom uw moeder niet naar Don Bosco kon verhuizen om daar samen verder te leven, kon u geen bevredigende verklaring geven. U verklaarde dat uw moeder een contract had waarmee ze een huis in Valle del Sol aan het afbetalen was (CGVS p. 18). Bovendien zegt u dat u en uw moeder in de problemen zouden kunnen geraken met de opererende bende in Don Bosco omdat jullie als onbekenden zouden kunnen worden beschouwd. Hier dient te worden opgemerkt dat uw grootmoeder heel haar leven lang al in Don Bosco heeft gewoond en bovendien uzelf recentelijk ook gedurende twee maanden. Tijdens deze twee maanden verklaart u geen problemen te hebben ondervonden (CGVS p. 17). Deze vaststellingen aangaande uw verklaringen over uw vlucht uit El Salvador halen de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder onderuit.

U verklaart verder nog dat uw oom vermoord werd in augustus 2018 (CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt dat u weinig informatie kan geven over de omstandigheden van de moord op uw oom. U weet niet wie de daders zijn, noch om welke redenen hij is vermoord. U vermoedt dat het leden van Barrio 18 waren aangezien de moord op hun territorium plaats vond en u vermoedt dat de moord te maken had met de locatie van de job die hij deed. Uw oom werkte namelijk op een plek die neutraal gebied was en waar drie bendes om territorium strijden (CGVS p. 6 en 15). Na de moord op uw oom heeft u nog bijna een jaar in dezelfde woning met uw tante gewoond zonder problemen te kennen gerelateerd aan de moord op uw oom (CGVS p. 16). Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u niet zou kunnen terugkeren naar El Salvador vanwege de moord op uw oom.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die hier op zich niet ter discussie staan.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst,

voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere

strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift volgende nieuwe stavingstukken:

- het rapport UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van maart 2016 (stuk 2);
- het rapport *"Report 2019 El Salvador"* van Human Rights Watch (stuk 3);
- het rapport *"Report 2020 El Salvador"* van Human Rights Watch (stuk 4);
- het artikel *"Data shows scale of gang killings in Central America"* van The New Humanitarian van 28 februari 2020 (stuk 5);
- het rapport *"El Salvador 2019 Crime & Safety Report"* van OSAC (stuk 6);
- het rapport *"El Salvador 2020 Crime & Safety Report"* van OSAC (stuk 7);
- het artikel *"Gang Violence as Armed Conflict, A New Perspective on El Salvador"* van GIWPS van november 2018 (stuk 8);
- het rapport *"Deported to Danger"* van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk 9);
- het artikel *"How violence affects women in El Salvador"* van LAWG (stuk 10);
- het artikel *"In El Salvador, violence is driving girls to kill themselves"* van Pulitzer Center van 15 mei 2019 (stuk 11);
- het artikel *"Either They Kill Us or We kill Them"* van New York Times van 13 mei 2019 (stuk 12) en
- de COI Focus *"El Salvador. Retour au pays de ressortissants"* van 9 januari 2020 (stuk 13).

2.2.2. Op 18 januari 2021 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus *"El Salvador: Situation Sécuritaire"* van 12 oktober 2020, de COI Focus *"El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire"* van 17 december 2020 en de *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van UNHCR van maart 2016 en er de weblinken van weergeeft.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoekster nog de geboorteakte van haar dochter voor.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.2.1. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) volgens de informatie blijkt dat in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard is en er geen band voorhanden is met het Vluchtelingenverdrag op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, zoals bijvoorbeeld bij situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen. Verder blijkt uit de informatie dat ook een band met het Vluchtelingenverdrag op basis van het behoren tot een sociale groep in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend is en dat het enkele feit een jonge vrouw te zijn op zich onvoldoende is om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet; (ii) uit de informatie over bende gerelateerd geweld tegen vrouwen in El Salvador blijkt dat jonge vrouwen en meisjes systematisch gevisieerd worden voor seksueel misbruik en uitbuiting en gedwongen seksslavin worden, dat zij en hun families dit kunnen ontvluchten maar families meisjes vanaf een bepaalde leeftijd ook reeds proactief laten verhuizen en dat de grootte van het risico afhangt van de senioriteit van het bendelid; (iii) verzoeksters verklaringen over haar problemen kunnen er niet van overtuigen dat ze gevisieerd zou worden door de broer van de bendeleider van de wijk waardoor ze haar wijk en vervolgens haar land zou zijn moeten ontvluchten nu (1) verzoekster zich beperkt tot vage en niet overtuigende verklaringen over de wijze waarop zij zou zijn ontsnapt toen H. haar onder dwang ergens mee naartoe wilde nemen en op basis van haar verklaringen, rekening houdend met de landeninformatie, niet kan worden aangetoond dat de broer van de bendeleider van Barrio 18 in haar wijk zijn zinnen op haar zou hebben gezet waardoor zij genoodzaakt zou zijn om haar wijk en vervolgens haar land te ontvluchten uit vrees voor haar leven, (2) verzoeksters verklaringen over het feit dat haar jongere broer M. geweigerd had om haar nummer door te geven aan H. evenmin kunnen overtuigen, (3) uit verzoeksters verklaringen blijkt dat H. verzoekster nog haar familie heeft benaderd nadat hij haar onder dwang trachtte mee te nemen en dit ondanks het feit dat zij nog 3 dagen na het incident thuis verbleef en zij naar dezelfde school bleef gaan, (4) verzoeksters familie nooit last of problemen heeft ondervonden met H. of met bendeleden in het algemeen en haar verklaringen omtrent H's houding ten opzichte van haar familie verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen ondermijnt, (5) verzoeksters persoonlijk gedrag, waarbij zij door haar schoolgang telkens opnieuw het risico liep dat H. haar zou zien, verder wijst op een gebrek aan vrees of reëel risico op het lijden van ernstige schade en (6) verzoekster niet aannemelijk kan maken waarom zij niet in Don Bosco kon verblijven; (iv) verzoekster weinig informatie kan geven over de omstandigheden van de moord op haar oom in augustus 2018 en zij na de moord nog bijna een jaar in dezelfde woning heeft gewoond met haar tante zonder problemen te kennen gerelateerd aan deze moord, hetgeen erop wijst dat zij niet aannemelijk heeft kunnen maken dat zij niet zou kunnen terugkeren naar El Salvador vanwege de moord op haar oom; (v) de documenten die verzoekster in de loop van de administratieve procedure voorlegt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht; (vi) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van haar verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en (vii) het gemeenrechtelijk crimineel geweld waaronder afpersing kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, het (crimineel) geweld in El Salvador is in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard, hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat

burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

2.3.2.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster voert aan bij een terugkeer naar El Salvador vrezende te worden vermoord door de bende “Barrio 18” (hierna: bende 18). Verzoekster verklaart dat zij door een bendelid, H., werd lastiggevallen omdat deze zijn zinnen om haar had gezet, maar dat zij niets met hem wou beginnen. Eerst werd zij gedurende ongeveer een maand vanaf mei 2018 op frequente basis door hem gestalkt waarbij hij vulgair taalgebruik hanteerde, maar rond 20 juni 2018 probeerde H. haar onder dwang ergens mee naar toe te nemen. Zij wist echter te ontsnappen. Verzoekster geeft aan dat zij bij haar tante is gaan wonen omdat zij zich niet langer veilig voelde in haar buurt. Verder verklaart verzoekster dat haar oom op 27 augustus 2018 is vermoord en dat zij vermoedt dat de daders leden zijn van bende 18 aangezien de moord op hun territorium plaatsvond. Op 14 mei 2019 stond er een gemaskerde gewapende man voor de deur van verzoeksters tante en verzoekster die meedeelde dat zij 24 uur de tijd hadden om te verdwijnen uit het huis. Hierop is verzoekster naar haar grootmoeder in Don Bosco verhuisd waar zij twee maanden zonder problemen kon verblijven. Verzoeksters grootmoeder had haar huis echter reeds verkocht en zou intrekken bij verzoeksters moeder, hetgeen voor haar onmogelijk was omdat zij daar problemen kende met H.

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Gelet op haar onaannemelijke, vage en ongeloofwaardige verklaringen zijn de voorgehouden problemen met een bendelid van bende 18 niet aannemelijk.

2.3.4.3. Verzoekster vreest misbruikt en vermoord te worden bij een terugkeer naar El Salvador nadat zij gedurende ongeveer een maand in mei 2018 werd gestalkt door H., bendelid van bende 18 en aan hem ontsnapt is toen hij haar gedwongen wilde meenemen.

De Raad merkt vooreerst op dat uit de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’ en verzoekschrift, stukken 2, 10-11) blijkt dat discriminatie en geweld tegen vrouwen en meisjes veelvuldig voorkomt in El Salvador en hen op een andere wijze raakt dan mannen. Huiselijk geweld wordt beschouwd als de belangrijkste vorm van geweld tegen vrouwen en meisjes in El Salvador, gevolgd door geweld van bendeleden. In de gebieden waar de bendes actief zijn, blijkt seksueel en gender-gerelateerd geweld tegen vrouwen en meisjes wijdverspreid, net als de rekrutering van meisjes om taken voor de bendes uit te voeren. Verder wordt in de landeninformatie gespecificeerd dat het willen beëindigen van een affaire met een bendelid, het wekken van verdenkingen van ontrouw, het niet bezoeken van een metgezel in detentie of het aangaan van een relatie die niet geautoriseerd is door de bende na de dood van een metgezel, allemaal gedragingen zijn die het leven van vrouwen die in bende-gereguleerde wijken in El Salvador wonen in gevaar kunnen brengen. Vrouwen en meisjes die worden gezien als verbonden met een bepaalde bende zijn mogelijk ook een doelwit voor rivaliserende bendes en zij en andere vrouwen en meisjes kunnen worden misbruikt, verkracht en vermoord als onderdeel van bende-inwijdingsrituelen. Hetzelfde gaat op voor vrouwen en meisjes die proberen de bende waartoe ze behoren of waarmee ze verbonden zijn, te verlaten, of zij die zich op andere manieren verzetten tegen het gezag van de bende, bijvoorbeeld door de seksuele avances van een bendelid af te wijzen (“*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador*” van maart 2016, p.

37-38 en de COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020, p. 19-21). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt op dat, wanneer een meisje de vraag van een bendelid weigert, de grootte van het risico afhangt van de senioriteit van het bendelid. Uit de bijgebrachte informatie blijkt echter ook dat de Salvadoraanse autoriteiten programma's en wetgeving zijn beginnen implementeren om geweld tegen vrouwen tegen te gaan. Hoewel de vooruitgang traag is, deels omdat het geweld gezien wordt als een sociaal probleem buiten de bevoegdheidssfeer van de overheid, zijn een aantal belangrijke mechanismen opgezet die zich inzetten voor de strijd tegen geweld ten aanzien van vrouwen (verzoekschrift, stuk 10). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt voorts op dat jonge vrouwen en meisjes en hun families dit misbruik, uitbuiting en/of geweld kunnen ontvluchten, doch dat families meisjes vanaf een bepaalde leeftijd ook reeds proactief laten verhuizen.

Hoewel verzoekster kan worden bijgetreden dat jonge vrouwen en meisjes in El Salvador een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van bepaalde feiten, kan – in tegenstelling tot wat zij voorhoudt in haar verzoekschrift – uit de beschikbare informatie geenszins worden afgeleid dat het loutere feit (jonge) vrouw of meisje te zijn in El Salvador op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad benadrukt te dezen dat het behoren tot een bepaalde sociale groep er niet automatisch op wijst dat de betrokkene wordt vervolgd. De verzoekster om internationale bescherming moet immers aantonen, zelfs al behoort zij tot een specifieke sociale groep, dat zij een gegronde vrees voor vervolging koestert in vluchtelingenrechtelijke zin tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (zie *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador* van maart 2016: *depending on the particular circumstances of the case (...) may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group, and/or their (imputed) political opinion, or on the basis of other Convention grounds.*). Vrije vertaling: afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de zaak (...) kan men nood hebben aan internationale bescherming op grond van het behoren tot een specifieke sociale groep en/of een (toegeschreven) politieke overtuiging of op ander relevante Verdragsgronden.).

Verzoekster slaagt er echter niet in om de door haar aangevoerde vrees *in concreto* aan te tonen nu er immers geen geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden vluchtrelaas.

Vooreerst merkt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden op dat verzoeksters verklaringen omtrent de wijze waarop zij zou zijn ontsnapt toen H. haar onder dwang ergens mee naartoe wilde nemen niet kunnen overtuigen. In dit verband wordt in de bestreden beslissing pertinent vastgesteld als volgt:

"Zo verklaart u over dit incident dat u weerstand bood, zei dat u niet wilde en hem negeerde. U voegt nog toe dat uw oom en tante daar waren en dat u zich zo heeft kunnen bevrijden. Dit zijn maar vage verklaringen over uw ontsnapping. Zeker gezien na doorvragen blijkt dat uw oom en tante twee tot drie straten verder waren (CGVS, p. 13). U wordt gevraagd hoe u dan bent kunnen ontsnappen van H.(...) maar u geeft geen bijkomende informatie. U zegt louter: "dat was gewoon op het moment dat hij mij uitmaakte en op het moment dat ik mij probeerde los te maken omdat die pasajes niet ver van mekaar liggen, dat is allemaal heel dicht bij mekaar" (CGVS, p. 14). U wordt vervolgens gevraagd hoe u zich wist los te maken, waarop u louter zegt dat hij u bij uw arm vastpakte, dat u weerstand bood en zich vervolgens losmaakte. U voegt hier vreemd genoeg aan toe dat hij misschien niet meer weerstand bood omdat hij bang was voor een schandaal en dat iemand de politie zou kunnen bellen (CGVS, p. 14). Gezien bovenvermelde informatie kunnen deze verklaringen er geenszins van overtuigen dat de broer van de bendeleider van Barrio 18 in uw wijk zijn zinnen op u zou hebben gezet waardoor u genooddaakt zou zijn om uw wijk en vervolgens uw land te ontvluchten uit vrees voor uw leven."

Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat zij weerstand heeft geboden en zich kon bevrijden. Zij meent dat zij toen een enorme adrenalinestoot moet hebben gehad omdat zij wist wat er kon gebeuren en zich zo uiteindelijk kon bevrijden om te vluchten naar het huis van haar oom en tante. De Raad stelt vast dat verzoekster zich met deze argumentatie beperkt tot het herhalen van eerder afgelegde en vaag en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster in het verzoekschrift betoogt dat het niet vreemd is dat H. geen grotere weerstand bood aangezien zij zich in Chintuc I bevonden waar meerdere bendes actief zijn en dus niet enkel *Barrio 18* en waarbij er dichtbij de woning van haar tante een neutraal gebied is waar de drie bendes om

territorium strijden, kan de Raad na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoekster zich te dezen bedient van loutere *post factum*-verklaringen die niet de minste steun vinden in haar verklaringen zoals zij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om haar verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen.

Verder merkt de commissaris-generaal op: *“U verklaart verder dat H.(...) ook eens uw telefoonnummer heeft gevraagd aan uw jongere broer – die toen dertien jaar oud was – maar dat deze dit weigerde (CGVS, p. 12). Ook hierover zijn uw verklaringen weinig overtuigend.*

Gevraagd hoe H.(...) reageerde wanneer uw broer weigerde om uw nummer te geven zegt u dat H.(...) lastig werd maar “godzijdank” niets gedaan heeft (CGVS, p. 12). Ook deze verklaringen kunnen er niet van overtuigen dat u gevisieerd werd door de broer van de bendeleider in de wijk.”

Verzoekster stelt in het verzoekschrift niet te begrijpen waarom het ongeloofwaardig zou zijn dat H. toen geen verdere stappen ondernam. Haar broer was immers slechts 13 jaar oud en het is niet alsof een bendelid iedereen vermoordt die hem niet onmiddellijk zijn zin geeft, aldus verzoekster. Er dient echter te worden opgemerkt dat het in de door verzoekster geschetste context, waarbij zij aangeeft dat zij op frequente basis werd gestalkt door de broer van een bendeleider van bende 18, en rekening houdend met de door partijen bijgebrachte informatie waaruit blijkt dat als een jonge vrouw of meisje niet ingaat op de avances van een bendelid zichzelf en haar familie in gevaar zijn, waarbij het risico groter is afhankelijk van de senioriteit van het bendelid (*supra*), het niet onredelijk is te veronderstellen dat de broer van een bendeleider zich niet zomaar zou laten afwimpelen door verzoeksters jongere broer. Dat H. dan ook geen andere actie ondernam kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas. De argumentatie dat het zou kunnen dat H. niet wilde dat de overige gezinsleden naderhand zouden vluchten, kan hierop allerm minst een ander licht werpen nu van een lid van een criminele, georganiseerde misdaadgroepering kan worden verwacht dat hij zijn dreigementen ten uitvoer tracht te brengen.

De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorts bij waar deze pertinent considereert als volgt:

“Het is verder opmerkelijk dat H.(...) u noch uw familie nog benaderd heeft nadat hij u onder dwang trachtte mee te nemen. Zo verklaart u dat hij u nooit meer thuis is komen opzoeken, hoewel u van 20 juni – de dag van het incident – tot 23 juni thuis was (CGVS, p. 13 en 14). Ook na uw verhuis naar uw tante bent u H.(...) nooit meer tegengekomen (CGVS, p. 15). Dat u H.(...) sinds uw verhuis nooit meer heeft gezien is opmerkelijk, aangezien steeds naar de zelfde school bleef gaan en uw school zich op twee minuten bevond van de bushalte waar u moest afstappen en dit in de buurt was van waar H.(...) opereerde en u zelf aanhaalt dat u steeds het risico liep hem tegen te komen (CGVS, p. 15). Uw verklaring hieromtrent dat hij zich niet tot bij de bushalte kon verplaatsen omdat daar vlakbij een politiepost was en hij zich altijd probeerde te verstoppen voor de politie is echter weinig aannemelijk. U zegt dat H.(...) vermoedelijk een criminele voorgeschiedenis heeft en zich daarom verstopt voor de politie (CGVS p. 15). Deze loutere verklaring voor het feit dat hij u nooit meer benaderde is maar weinig overtuigend.

Eveneens wat betreft H.(...)'s houding tegenover uw familie, doen uw verklaringen verdere twijfels rijzen. Wanneer u wordt gevraagd of H.(...) op een ander moment uw familie over u heeft aangesproken, antwoordt u vaag en ontwijkend op de vraag. U zegt dat uw zus minderjarig is en tot op een bepaalde hoogte hetzelfde risico loopt als u zelf. U voegt toe dat ze haar nog niet onder dwang hebben gezet en dat het enkel verbaal bleef (CGVS p. 12). Wanneer u gevraagd wordt dit te verduidelijken zegt u dat ze haar enkel flirtende en vulgaire woorden toeroepen (CGVS, p. 13). Gevraagd door wie ze werd lastiggevalen kan u louter zeggen dat het H.(...) niet was en dat u de bijnamen van de daders niet kent (CGVS, p. 18). Ook uw moeder zou geen concrete problemen met H.(...) hebben gekend sinds uw vertrek (CGVS, p. 18). Wanneer u wordt gevraagd waarom H.(...) u nooit meer is komen opzoeken thuis sinds uw verhuis, verklaart u dat u dat niet weet. U zegt dat hij dat inderdaad had kunnen doen, maar dat hij het godzijdank niet heeft gedaan (CGVS p. 18). Uw verklaringen in dit opzicht zijn vaag en niet overtuigend.

Noch uw moeder, broer of zus, hetzij tijdens uw verblijf in Valle del Sol hetzij sinds uw verhuis, hebben ooit nog last of problemen ondervonden met H.(...) of met bendeleden in het algemeen. Verder is hij u nooit komen opzoeken thuis, noch heeft hij nog op enig ander moment één van uw familieleden aangesproken over u. (CGVS p. 18) Wanneer u wordt gevraagd naar een verklaring hoe het komt dat u bent kunnen ontkomen en uw familie hiervoor niet is gestraft geweest, zegt u dat u gelooft dat God u heeft geholpen en de controle overnam waardoor u de kans heeft gekregen om te vluchten (CGVS p. 19). Deze verklaring is niet overtuigend.”

Verzoekster beargumenteert in het verzoekschrift dat het mogelijk is dat H. niet wist waar zij verbleef, dat zij amper drie dagen na het voorval met H. verhuisde naar haar tante en dat dit huis gelegen was op een plaats waar zeer dichtbij drie verschillende bendes actief waren en waar H. zich niet op dit gevaarlijke terrein wilde begeven. De Raad benadrukt opnieuw dat van een lid van een gewelddadige, doch georganiseerde groepering als de bende 18 wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zijn avances/dreigementen ernstig neemt en te gepasten tijde ten uitvoer tracht te leggen. De vaststelling dat verzoekster, nadat zij zou zijn ontsnapt uit de handen van H. nog drie dagen zonder problemen thuis kon verblijven, dan wel dat zij zonder problemen naar de woning van haar tante en oom kon verhuizen en dit terwijl zij aangeeft dat H. haar tijdens de periode van stalking tot bij haar thuis volgde en dus wist waar zij woonde (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11), is dan ook niet met het voorgaande te rijmen. Verzoekster verklaart bovendien zelf dat het huis van haar tante en oom zich op het territorium bevindt dat onder de macht van bende 18 valt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6), zodat het enkele gegeven dat er in de buurt van deze woning nog andere bendes actief zijn niet kan verklaren waarom H. haar daar niet zou zijn komen zoeken.

Verzoekster meent dat het gegeven dat haar familie steeds proactief verhuisde om schade te voorkomen kan verklaren waarom zij geen problemen meer hebben gekend met bendeleden van bende 18. De Raad stelt echter vast dat verzoekster doorheen haar verklaringen, behoudens wat betreft haar verhuizing naar haar tante en oom en later haar grootmoeder in Don Bosco, nooit melding heeft gemaakt van het feit dat haar familieleden omwille van problemen zouden zijn verhuisd. Zo geeft verzoekster immers aan dat zij van Chintuc I naar Valle del Sol verhuisde met haar moeder omdat haar ouders uit elkaar gingen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4). Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekster aangeeft dat haar moeder en haar zus thans nog steeds in Valle del Sol verblijven (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 13A en vraag 17 en notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4). Meer nog, ook haar tante, nichtjes, grootvader en grootmoeder zouden thans in Valle del Sol wonen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4). Dat verzoeksters gehele familie zonder problemen kan verblijven in het gebied waar zij problemen zou hebben gekend met een bendelid van bende 18 (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 18), ondermijnt in het licht van de beschikbare informatie wel degelijk de door haar voorgehouden vrees voor vervolging. Te meer nu verzoekster zelf aangeeft dat haar zus, die slechts twee jaar jonger is dan haar (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 17), tot op zekere hoogte hetzelfde risico loopt als zijzelf.

Daarnaast relateert ook verzoeksters persoonlijk gedrag na de door haar voorgehouden feiten haar geschetste vrees. Zo is het immers niet aannemelijk dat, zo verzoekster daadwerkelijk H. zou vrezen, zij naar dezelfde school bleef gaan toen zij verhuisde naar haar tante en oom. Zij geeft immers zelf aan dat zij door de schoolgang telkens opnieuw het risico liep dat H. haar zou zien (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12-13), zodat het niet geloofwaardig is dat zij zich na haar verhuis nog naar dezelfde middelbare school zou blijven begeven, die gelegen is in de buurt waar H. haar lastig viel. Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat de woonst van haar oom en tante zich aan de andere kant van de school bevond dan haar huis, "*bij neutraal gebied waardoor verzoekster wellicht H.(...) niet langer kon tegenkomen via deze weg naar school*" en waardoor zij dus niet de drastische maatregel diende te nemen om van school te veranderen. Er dient echter te worden opgemerkt dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij daarbij afstapte aan een bushalte waar zij ook eerder te voet passeerde op haar route van bij haar thuis tot aan de school (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 15). Dat H. niet tot dichtbij de school kon komen omdat daar steeds politie aanwezig was, vermag geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat, zo verzoekster daadwerkelijk seksueel misbruik of voor haar leven vreesde, het niet geloofwaardig is dat zij zich zou blijven blootstellen aan het mogelijk risico dat H. haar op weg naar school zou vatten.

Gelet op het voorgaande, dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden problemen met H., bendelid van bende 18 en broer van de vroegere bendeleider. Ten overvloede dient erop gewezen dat, zelfs zo geloof zou worden gehecht aan de door verzoekster beweerde problemen met de bende 18 – *quod non* – zij niet aannemelijk maakt dat zij niet in Don Bosco kan blijven, waar zij eerder reeds twee maanden zonder problemen kon verblijven in de woning van haar grootmoeder (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4). Hoewel verzoekster gevolgd kan worden waar zij beargumenteert dat de woning van haar grootmoeder inmiddels verkocht is en zij verklaard heeft dat haar grootmoeder thans bij haar moeder in Valle del Sol verblijft, slaagt zij er niet in een bevredigende verklaring te geven waarom zij zich niet in Don Bosco zou kunnen vestigen. Immers, het argument dat haar moeder een contract heeft waarmee ze een huis in Valle del Sol aan het afbetalen is (administratief dossier, notities van het persoonlijk

onderhoud CGVS, p. 18-19) kan niet opwegen tegen de vaststelling dat zij zich op deze manier aan haar voorgehouden problemen zou kunnen onttrekken. Zo verzoekster benadrukt dat zij of haar moeder in de problemen zouden kunnen raken met de opererende bende in Don Bosco omdat zij er als onbekenden zouden kunnen worden beschouwd, kan worden opgemerkt dat verzoeksters grootmoeder er heel haar leven heeft verbleven, dat verzoekster er samen met haar gezin initieel heeft verbleven en zij er bovendien recentelijk zelf gedurende twee maanden heeft verbleven (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 4). Verzoekster maakt daarbij geen melding van het feit dat zij problemen zou hebben gekend met een bende. Verzoekster kan bovendien niet gevolgd worden waar zij in het verzoekschrift oppert dat de commissaris-generaal verder onderzoek had moeten verrichten naar de moeilijkheden om zich in Don Bosco te vestigen, nu er geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal ertoe verplicht om de precieze specifieke omstandigheden en mogelijkheden uiteen te zetten en te onderzoeken voor wat betreft een hervestiging. Dit geldt eens te meer nu hoger reeds is komen vast te staan dat geen geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met een bendelid in Valle del Sol en er zich bijgevolg geen hervestiging opdringt. Ten overvloede wordt vastgesteld dat verzoekster nalaat om *in concreto* uiteen te zetten dat de aanduiding van dat deel van het land van herkomst dat als redelijk en veilig wordt aangevoerd, onvoldoende precies is om als veilig en/of redelijk te worden beschouwd.

Waar verzoekster nog op algemene wijze hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar relaas afwijst op basis van ongeloofwaardigheden inzake elementen die zij onmogelijk kan bewijzen en het omgekeerde ook geldt, met name dat de commissaris-generaal niet kan aantonen dat zij niet de waarheid sprak te meer daar zij geen tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd, dient vastgesteld dat de commissaris-generaal zich *in casu* bij de beoordeling van verzoeksters nood aan internationale bescherming heeft gebaseerd op haar eigen verklaringen. Het loutere feit dat verzoeksters verklaringen onaannemelijk, vaag en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoekster zou moeten voldoen teneinde haar vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien verzoeksters vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient zij echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in haar persoonlijk geval haar situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen.

2.3.4.4. Daarnaast overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog op goede gronden als volgt:

"U verklaart verder nog dat uw oom vermoord werd in augustus 2018 (CGVS, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt dat u weinig informatie kan geven over de omstandigheden van de moord op uw oom. U weet niet wie de daders zijn, noch om welke redenen hij is vermoord. U vermoedt dat het leden van Barrio 18 waren aangezien de moord op hun territorium plaats vond en u vermoedt dat de moord te maken had met de locatie van de job die hij deed. Uw oom werkte namelijk op een plek die neutraal gebied was en waar drie bendes om territorium strijden (CGVS p. 6 en 15). Na de moord op uw oom heeft u nog bijna een jaar in dezelfde woning met uw tante gewoond zonder problemen te kennen gerelateerd aan de moord op uw oom (CGVS p. 16). Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u niet zou kunnen terugkeren naar El Salvador vanwege de moord op uw oom."

Verzoekster hekelt de motivering van de bestreden beslissing en benadrukt dat zij heeft uitgelegd dat haar familie zo veel mogelijk neutraal probeerde te blijven, geen vragen probeerde te stellen en geen aangiftes deed om zo uit het oog van de bendes te blijven. Met deze argumentatie vermag verzoekster evenwel geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat uit haar beperkte verklaringen over de moord van haar oom geenszins kan blijken dat zijn dood gelinkt zou zijn aan de door haar voorgehouden problemen, dan wel dat hieruit in haar hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden afgeleid.

Waar verzoekster benadrukt dat er na de dood van haar oom nog een gewapende man aan het huis van haar tante heeft gestaan en het niet uitgesloten is dat dit iets met de dood van haar oom te maken kan hebben gehad, beperkt zij zich tot hypothetische en blote beweringen. Verzoekster verklaart omtrent dit incident immers zelf dat zij niet kon achterhalen wie de man was en dat hij verwees naar de werkzaamheden van verzoeksters tante op een school die gelegen was in het gebied van een rivaliserende bende (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16). Hieruit kan aldus allerminst worden afgeleid dat dit incident gelinkt zou zijn aan de dood van verzoeksters oom, laat staan aan haar eigen voorgehouden problemen met H.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift nog verwijst naar het lot van haar vader en broer, meer bepaald dat zij omwille van het bendegeweld zijn moeten vluchten, dient erop gewezen dat verzoekster enkel aangeeft dat haar vader is vertrokken naar de Verenigde Staten toen zij erg jong was en toen haar zus zelfs nog niet geboren was (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). Hieruit kan allerminst worden afgeleid dat haar vader (en broer) omwille van bendegeweld is moeten vluchten. Daarenboven dient vastgesteld dat verzoekster na de verhuis van haar vader, samen met haar moeder en zus in El Salvador heeft verbleven zonder dat zij aldaar geloofwaardige problemen heeft gekend. Zij kan dan ook niet volstaan met te verwijzen naar de migratie van haar vader naar de Verenigde Staten teneinde in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

2.3.4.5. Verzoekster betoogt dat zij een verhoogd risico loopt op het lijden van ernstige schade in El Salvador als terugkeerder uit het buitenland, waartoe zij verwijst naar de COI Focus *“El Salvador: Situation Sécuritaire”* van 9 januari 2020 (verzoekschrift, stuk 13) en het rapport *“Deported to Danger – United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse”* van 5 februari 2020 van Human Rights Watch (verzoekschrift, stuk 9).

De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster van deze vrees geen gewag heeft gemaakt in de loop van de administratieve procedure, wat de geloofwaardigheid, minstens de ernst van deze vrees aantast. Bovendien dient te worden vastgesteld dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, zoals verzoekster nochtans lijkt voor te houden in het verzoekschrift. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland - of in El Salvador zelf voor het vertrek - belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals hoger reeds werd vastgesteld, blijkt dat verzoekster de door haar voorgehouden problemen met een bendelid van de bende 18 niet aannemelijk maakt. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat zij in het oog wordt gehouden door leden van dezelfde bende, laat staan dat dit het geval zou zijn in andere wijken, zoals bijvoorbeeld de (voormalige) wijk van verzoeksters grootmoeder. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bestaat en dat zij aldus niet zou kunnen terugkeren naar El Salvador.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoekster zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hiervan het slachtoffer worden (COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 17 december 2020, p. 20-22, COI Focus. *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari 2020, p. 20-21, COI Focus. *“El Salvador. Situation Sécuritaire”* van 15 juli 2019 en COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoekster niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad benadrukt te dezen dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. Het verblijf van verzoekster in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. Er dient op gewezen dat de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer niet volstaat om internationale bescherming te verkrijgen. Verder merkt de Raad op dat een wijdverspreide praktijk van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Wat betreft het in het verzoekschrift aangehaalde rapport “*Deported to Danger – United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*” van 5 februari 2020 van Human Rights Watch (verzoekschrift, stuk 9) dient bovendien te worden opgemerkt dat dit rapport – zoals verzoekster ook opmerkt in haar verzoekschrift – in het bijzonder gaat over personen die terugkeren van de Verenigde Staten en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, onder meer een verleden als bendelid. Verzoekster toont, gelet op het voorgaande, allerminst aan dat zij behoort tot specifieke groepen terugkeerders met een specifiek profiel.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat *in concreto* aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van haar eerdere beweerde problemen met een bendelid van bende 18 en/of het feit dat ze in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar haar land van herkomst.

2.3.4.6. Zo verzoekster nog verwijst naar arresten uit de “*Belgische rechtspraak*” dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

Voor het overige volhardt verzoekster in wezen in de door haar uiteengezette vluchtmotieven, uit zij blote beweringen, spreekt zij de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen en minimaliseert zij de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekster dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.4.7. De documenten die door verzoekster werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekster met het door haar voorgelegde paspoort en identiteitskaart enkel haar identiteit en herkomst kan aantonen, dewelke *in casu* niet wordt betwist.

Wat betreft de aan het verzoekschrift gevoegde artikelen en rapporten (verzoekschrift, stukken 2-13) moet worden opgemerkt dat dit informatie van louter algemene aard betreft die geen betrekking heeft op verzoeksters persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Uit de akte van erkenning van verzoeksters dochter *d.d.* 29 juni 2020 die verzoekster ter terechtzitting voorlegt, kan enkel worden afgeleid dat verzoekster op 19 juni 2020 moeder is geworden van een dochtertje L. I. B. V. en dat haar dochter erkend werd door B. I. B. G., hetgeen *in casu* niet wordt betwist. Hieruit kan evenwel allerminst een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade uit worden afgeleid.

2.3.4.8. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.9. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoekster nog wijst op het “*gebrek aan bescherming*” door de overheid, wijst de Raad erop dat vermits verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij problemen heeft gekend/kent met de bende 18, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant is.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt

en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (in *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 11-19; *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechterlijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 12-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geïdoleerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegevecht en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Met het betoog dat volgens recente literatuur, mede omwille van het aanhoudende en hevige bendegevecht, toch moet worden aanvaard dat er in El Salvador willekeurig geweld heerst in het kader van een gewapend conflict, de argumentatie dat El Salvador op de derde plaats staat waar burgers het slachtoffer kunnen worden van dodelijk geweld en op wereldschaal veruit de gevaarlijkste *“stad”* is, het citeren uit het artikel *“Data shows scale of gang killings in Central America”* van The New Humanitarian van 28 februari 2020 (verzoekschrift, stuk 5), het rapport *“El Salvador 2020 Crime & Safety Report”* van OSAC (verzoekschrift, stuk 7), het artikel *“Gang Violence as Armed Conflict, A New Perspective on El Salvador”* van GIWPS van november 2018 (verzoekschrift, stuk 8) en het artikel *“Either They Kill Us or We kill Them”* van New York Times van 13 mei 2019 (verzoekschrift, stuk 12), het toevoegen van

rapporten en artikelen (verzoekschrift stukken 2-13) en het betwisten van het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, toont verzoekster geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De door verzoekster aangehaalde informatie laat niet toe anderszins te beslissen nu deze immers minstens ten dele dezelfde, doch op bepaalde punten niet de meest actuele informatie uitmaakt, als deze waarop de voormelde analyse is gesteund.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tweemaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.7. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal te dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel – waarvan verzoekster de schending aanvoert – dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET